

Homilia in illud: Ite in castellum

Τοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, εἰς τό· «πορεύεσθε εἰς τὴν κατέναντι κώμην καὶ εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.»

1.1 Πάλιν ἡμᾶς εὐεργετῶν ὁ κύριος καὶ τὴν οἰκείαν ἑαυτοῦ εἰς ἡμᾶς ἐκτείνων χάριν ὁμοῦ καὶ διὰ τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας τὰς ἡμετέρας διεγείρει ψυχάς. 1.2 τοῖς γὰρ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ μοχθήσασι καὶ περισπασθεῖσιν ἐν τοῖς αὐτοῦ πράγμασιν ὁ θεὸς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐν καρδίᾳ δέδωκεν, ὅπως γνόντες γνῶσονται οἱ ἄνθρωποι, ὅτι οὐ τοὺς αἰῶνας διαμένουσιν, ἀλλὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον φαντάζονται. 1.3 ἵνα οὖν καὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος πρόνοιαν ποιῆ σωνται, ἔμφυτον ἡμῖν μάθησιν διὰ τοῦ αὐτεξουσίου ἐχαρίσατο. πάντες οὖν οἱ ἄνθρωποι σοφοί τε καὶ ἄφρονες, ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται, πλούσιοι καὶ πένητες, ἴσασι, ὅτι θάνατος πάντας διαδέξεται. 1.4 τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ τὸν αἰῶνα τοῦτον φαντάζεσθαι, τουτέστιν ἕκαστον τὸ ἑαυτοῦ τέλος πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν. 1.5 πολλοὶ δὲ καὶ τοῦτο εἰδότες, ὅτι θάνατος αὐτοὺς διαδέξεται, οἴονται μετὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα ἔσσεσθαι ὡς οὐχ ὑπάρξαντες. 1.6 οἷοι ἦσαν οἱ εἰπόντες· «ὀλίγος ἔστι καὶ λυπηρὸς ὁ βίος ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀναποδισμὸς τῆς τελευτῆς ἡμῶν. δεῦτε οὖν,» φησί, «καὶ ἀπολαύσω μεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν· οἴνου πολυτελοῦς καὶ μύρων ἐμπλησθῶμεν.» 1.7 τούτους δὲ καὶ ὁ θεσπέσιος Παῦλος διατίθησι λέγοντας· «φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν.» 1.8 εἰ τοσοῦτον οὖν ἴσχυσαν γνῶναι οἱ ἄθλιοι, ὅτι «ὀλίγος ἔστι καὶ λυπηρὸς ὁ βίος» αὐτῶν, πῶς τὸν τῶν ἀγαθῶν ποιητὴν τάχιον οὐχ εὔρον; 1.9 μόνον οὖν σοφοῦ ἔστι γνῶναι τὰς αἰτίας τῶν γενομένων. οἶδε γὰρ ὁ σοφὸς καὶ πῶς ἐγένοντο καὶ οὐ χάριν ἐγένοντο. οἶδεν ὅτι τῶν πάντων ὁ θεὸς ποιητὴς ἔστιν. 1.10 ἤκουσε γὰρ τοῦ ἀποστόλου λέγοντος· «εἴτε ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν θεοῦ ποιεῖτε.» 1.11 οἱ δὲ τῷ βίῳ τούτῳ χρησάμενοι ὡς ἐν ἡμέραις νεότητος σπουδαίως καὶ τῇ ἑαυτῶν κακίᾳ καταδαπανηθέντες, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους οὐκ ἔγνωσαν τὰ ποιήματα τοῦ θεοῦ. εἰ γὰρ ἦσαν ἀκριβῶσαντες περὶ τούτων τὸν νοῦν πάντως ἂν καὶ τὸν τούτων δημιουργὸν θεὸν τάχιον ἐπεγίνωσκον. 1.12 «ἐκ γὰρ μεγέθους καὶ καλλονῆς κτισμάτων ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται.» ὁδῶ οὖν κέχρηται ἀγοῦση τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῶν κτισμάτων ἐπὶ τὸν τῶν ἀπάντων κτίστην καὶ δημιουργόν. 2.1 Ταῦτα μὲν προσεθήκαμεν τῷ λόγῳ, ἐπειδήπερ πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθησαν καὶ ὅτι «φθόνῳ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον» ὅτι «σειραῖς τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος ἐσφίγγετο.» 2.2 «ἐβασίλευσε» γὰρ «ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Μωϋσέως καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἄμαρ τήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοίωματι τῆς παραβάσεως Ἀδάμ.» 2.3 ἀλλ' ἐπεδὴ μῆσεν ὁ κύριος καὶ σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ χριστὸς λυτρούμενος τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ζωοποιῶν τοὺς τεθνατωμένους. 2.4 ἀμέλει καὶ ὁ θεσπέσιος ἀπόστολος τοῦτο ἐπιστάμενος ἔγραφε λέγων· «εἰ γὰρ τῷ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῶ μᾶλλον τῷ τοῦ ἐνὸς δικαιώματι εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.» 2.5 ἐπεδήμησε τοιγαροῦν πρὸς ἡμᾶς ὁ ζῶν καὶ ἐνεργῆς τοῦ θεοῦ λόγος, ἢ εἰκὼν ἢ ἀπαράλλακτος, ὁ υἱὸς ὁ μονογενής, «δι' οὗ γεγόνασιν οἱ αἰῶνες, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, καθαρισμὸν τῶν ἀμαρτιῶν ποιησάμενος.» 2.6 διὸ ἀποστέλλει δύο μαθητὰς εἰς τὴν κατέναντι κώμην λέγων πρὸς αὐτούς· «πορεύθητε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες

ἀγάγετέ μοι.» 2.7 Ματθαῖος μὲν διαγράφων τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς γενόμενα ὄνον καὶ πῶλον ὠνόμασε. Λουκᾶς δὲ τὰ ἀμφοτέρωτα εἰς μίαν ἐνότητα ἀνακεφαλαιοῦμενος πῶλον ὠνομάζει. 2.8 φησὶ γὰρ οὕτω Λουκᾶς ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν εὐαγγελίῳ· «ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰπὼν· ὑπάγετε εἰς τὴν κατέναντι κώμην, ἐν ἧ εἰσπορευόμενοι εὐρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.» 2.9 εὐρήσεις οὖν τὸν μὲν Ματθαῖον πανταχοῦ δύο ὠνομάζοντα, τὸν δὲ Λουκᾶν εἰς ἓν τὰ δύο ἀνακεφαλαιοῦντα. 2.10 οἶον καὶ ἐπὶ τῶν τυφλῶν ὁ Ματθαῖος πάλιν δύο ὠνομάζει εἰπὼν· «καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κρᾶζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὸς Δαυὶδ.» 2.11 ὁ δὲ Λουκᾶς τοὺς δύο εἰς ἓνα ἀνακεφαλαιοῦμενός φησιν· «ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίξειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχῶ τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυθάνετο τί ἂν εἴη τοῦτο. ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με.» 2.12 ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν δαιμονιζομένων εὐρήσεις τὸν μὲν Ματθαῖον δύο ὠνομάζοντα, τὸν δὲ Λουκᾶν ἀκριβεστέρα τῇ διανοίᾳ εὐσεβῶς ἀντὶ τῶν δύο ἓνα εἰρηκότα. 2.13 φησὶν οὖν ὁ Ματθαῖος περὶ τῶν δύο οὕτω· «καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπῆντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν μνημείων ἔξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν.» 2.14 Λουκᾶς δὲ τοὺς δύο εἰς ἓνα γράφων ἔλεγεν· «ἐξεληθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν ὑπήντησεν ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν.» 2.15 πανταχοῦ οὖν εὐρήσεις τὸν μὲν Ματθαῖον δισώως περὶ πάντων φθεγγόμενον, τὸν δὲ Λουκᾶν ἐνικῶς διαλεγόμενον. 2.16 ὥστε οὐκ ἐσφαλμένα εἰσὶ τὰ θεῖα εὐαγγέλια—μὴ γένοιτο—οὔτε πάλιν ἀντίθετα ἑαυτοῖς ἐφθέγγαντο οἱ ἐξ ἐνός τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐμφορούμενοι· μίαν γὰρ καὶ τὴν αὐτὴν σῶζουσι διὰ τῶν ἁγίων γραφῶν δύναμιν οἱ ἅγιοι. 3.1 Τούτων δὲ καὶ ἡμεῖς ἐμνημονεύσαμεν οὐκ ἐκπεσόντες τοῦ προκειμένου. ἀνεγνώσθη γὰρ ἡμῖν, ὡς ἠκούσατε, εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ματθαῖον. 3.2 ἡ δὲ περιοχή τῆς γραφῆς ἐστὶν αὕτη· «τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητὰς λέγων αὐτοῖς· πορεύθητε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν καὶ εὐθέως εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.» 3.3 ἤδη προειρήκαμεν, ὅτι αὕτη ἡ ὄνος ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία ἐτύχχανεν, ὁ δὲ πῶλος ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀδάμ ἐστίν, ὃν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ταῖς ἑαυτοῦ πανουργίαις. 3.4 αὕτη γὰρ ἡ ὄνος ἀκάθαρτον ζῶον ἐχρημάτιζε, μὴ ἀνάγουσα μήτε κατάγουσα μηρυκισμόν. ἥτις ἐστὶν ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία. 3.5 ἐμιαίνετο γὰρ πρὸ τούτου ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῆς καὶ ἐμολύνετο ἐν τοῖς ἀκαθάρτοις αἵμασιν. ὡς λέγεσθαι πρὸς αὐτὴν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· «ἐμοιχεύσω ἐν ποιμέσι πολλοῖς.» 3.6 ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος τοῦ θεοῦ υἱὸς ἐπεδήμησε πρὸς ἡμᾶς «καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.» 3.7 οὐ γὰρ ἦν ἀγγέλων τὸ σῶσαι κτίσιν θεοῦ ἀλλὰ λόγου θεοῦ, θεοῦ τοῦ καταβάλλοντος «μεσίτου θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.» αὐτῷ γὰρ καὶ ἐχρεωστεῖτο τῷ καὶ κτίστη εἰρημένῳ. 3.8 ἀποστέλλει οὖν τοὺς δύο μαθητὰς εἰς τὴν κατέναντι κώμην λῦσαι τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, «ἵνα παραστήσῃ αὐτὸς ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μηκέτι ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα» ἢ ἄλλο τι τῶν προλεχθέντων περὶ αὐτῆς, «ἀλλ' ἵνα ἡ ἁγία καὶ ἄμωμος» τῷ Χριστῷ. 3.9 οὕτω γὰρ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα ἔσσονται εἰς «λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.» 4.1 Ἀπέρχονται οὖν οἱ δύο μαθηταὶ εἰς τὴν κατέναντι κώμην καὶ λύουσι τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον κατὰ τὰ κελευσθέντα αὐτοῖς παρὰ τοῦ διδασκάλου. 4.2 ἀνεκαλέσατο γὰρ ἡμᾶς ἐκ τῆς κατέναντι κώμης εἰς τὴν ἐπουράνιον πόλιν, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. 4.3 ἔλυσε δὲ ἡμᾶς ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου δεσμῶν. οἶδας καὶ τὸν προφήτην Ἡσαΐαν πρὸ πολλοῦ βοᾶν καὶ λέγειν· «ἔδωκά σε εἰς

διαθήκην γένους μου, εἰς φῶς ἔθνων ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν ἀνειμένους καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει.» 4.4 πορεύονται οὖν οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν κατέναντι κώμην. κώμην δὲ ὅταν ἀκούσης τὸν περίγειον τοῦτον κόσμον ὑπολάμβανε· ἡ γὰρ πόλις ἡ ἐπουράνιος ἐστὶν ὡς προείπαμεν. 4.5 τὸ δὲ καὶ "3εἰς τὴν κατέναντι κώμην"3 Μωϋσῆς ἐν τῇ Γενέσει προεσήμανεν εἰπὼν· «ἀπώκησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἐκέλευσε τὰ χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάττειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς.» 4.6 οὐδενὸς οὖν ἄλλου ἦν εἰσαγαγεῖν ἡμᾶς, ὅθεν ἐξεβλήθημεν, ἢ αὐτοῦ τοῦ κυρίου τοῦ τεθεικότος τὰ χερουβὶμ φυλάττειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς. 4.7 οὐδενὸς γὰρ ἄλλου ἦν ἀνακαλέσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς κατέναντι κώμης εἰς τὴν ἐπουράνιον πόλιν ἢ αὐτοῦ τοῦ ἀποφηναμένου καθ' ἡμῶν. 4.8 οὕτως οὖν νοηθήσεται καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὄνου καὶ τοῦ πώλου, ὅτι πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἐστίν. ὑποδείγμασι γὰρ κέχρηται ἡ θεία γραφή. 4.9 κἂν γὰρ τὴν ἐκκλησίαν διαλάβω, τὸν ἄνθρωπον σημαίνω· κἂν τοῦ Ἀδὰμ μνήμην ποιήσωμαι, ἀλλὰ πᾶσαν ὁμοῦ τὴν ἀνθρωπότητα ὁμολογῶ. 4.10 διὰ τοῦτο γὰρ ἐπεδήμησεν ὁ κύριος καὶ σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ χριστός, ἵνα τὸ πεπλανημένον ἐπιστρέψῃ καὶ τὸ ἀπολωλὸς ζητήσας εὕρῃ. 4.11 αὐτὸς γὰρ ἐστὶν «ὁ λύων τοὺς πεπεδημένους καὶ ἀνορθῶν τοὺς κατερραγμένους» καὶ ἀνακαλούμενος τοὺς ἐκπεσόντας καὶ λυτρούμενος τοὺς αἰχμαλώτους. 4.12 τοῦτο δὲ μηνύων καὶ ὁ θεόφορος Δαυὶδ ἐν ψαλμοῖς ἄδει λέγων· «ἐπίτρεψον, κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.» 4.13 οὗτός ἐστιν ὁ καὶ τὸ σκότος καταλάμπων, περὶ οὗ γέγραπται· «Γαλιλαία τῶν ἔθνων, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα.» 4.14 τῆς γὰρ παρουσίας τοῦ σωτῆρος καταλαμψάσης τὰ σύμπαντα λύεται λοιπὸν ἡ ὄνος καὶ ὁ πῶλος ἐκ τῶν δεσμῶν. 4.15 αὐτὸς γὰρ καὶ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἤρεν, ὡς φησι διὰ τοῦ προφήτου· «ἐγὼ εἰμι ὁ ἐξαλείφων τὰς ἀμαρτίας σου.» 5.1 Δείξωμεν οὖν καὶ ἡμεῖς ἀγαθὸν τῇ ψυχῇ ἑαυτῶν. λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ κυρίως ἀγαθόν, ἵνα, ἐν οἷς αὐτὸς ὁ διδάσκαλος ὀρθῶς καὶ καλῶς ἐπολιτεύσατο, μανθάνωμεν αὐτὸν μὴ λόγῳ μόνον παραδεδωκέναι ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ πράγμασι τὰ συμφέροντα. 5.2 ἄκουε γὰρ αὐτοῦ λέγοντος διὰ τοῦ προφήτου· «πνεῦμα κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφρονας καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν.» 5.3 δῆσαντες γὰρ ἡμῶν πόδας καὶ χεῖρας οἱ πρὸ τούτου κύριοι ἠχμαλώτευσαν ἡμᾶς προκόπτειν οὐκ ἐπιτρέποντες τῇ ὁδῷ τῆς ἀληθείας. 5.4 ἀλλ' ὁ φιλόανθρωπος τοῦ θεοῦ υἱὸς ἐπιδημήσας τῷ γένει τῷ ἀνθρωπίνῳ ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς, ἀπέστειλε γὰρ τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς καὶ ἔλυσεν ἡμᾶς ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου δεσμῶν. 5.5 οὐκοῦν τὰ γενόμενα παράδοξα σημεῖα παρὰ τοῦ Ἰησοῦ· κἂν γὰρ αἰσθητῶς κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐγένετο, ἀλλὰ νοητῶν χάριν ἐγένετο. ἐτελεῖτο γοῦν τὰ τῆς ἱστορίας καὶ πράγματα ἦν τὰ σημαινόμενα. 5.6 εἰ μὴ γὰρ πράγματα θεία ἦν τὰ σημαινόμενα, οὐκ ἂν οὕτως ἔμελλε τοῖς προφήταις προκηρῦξαι αὐτοῦ τὴν ἐπιδημίαν. 5.7 Ἡσαΐας γὰρ βοᾷ λέγων· «ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πραῦς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.» 5.8 ἐπὶ τούτοις τοῖς γενομένοις παραδόξοις σημείοις παρὰ τοῦ Ἰησοῦ οὐκ ἔστιν οὔτε προσθῆναι οὔτε ἀφελεῖν. πάντα γὰρ τελείως καὶ ἀνελλιπῶς ἐποίησεν. ἦν γὰρ «δυνατὸς ἐν ἔργοις καὶ λόγοις» αὐτοῦ. 5.9 ἀμέλει τούτων μηνύων καὶ ὁ ψαλμῶδὸς ἔλεγε· «περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὠραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.» τῇ γοῦν δυνάμει αὐτοῦ τῇ μεγάλῃ πᾶσαν ἠλευθέρωσε τὴν ἀνθρωπότητα. 6.1 Ταῦτα δὲ ἐποίησε τὰ σημεῖα παρῶν αὐτὸς ὁ κύριος μεθ' ἡμῶν, ἵνα φοβηθῶμεν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ. 6.2 ὅτι δὲ τὰ αἰσθητὰ

σύμβολα νοητῶν ἐστίν, ἄκουε. ἐπεδήμησε γὰρ ὁ σωτὴρ, ἵνα τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν προηγουμένως εὐεργετήσῃ. 6.3 ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο τοῖς πολλοῖς ἄγνωστον ἦν διὰ τῶν ὀρωμένων ἰάσεων τὴν κεκρυμμένην τῆς ψυχῆς σωτηρίαν ἐδείκνυεν. 6.4 ἀμέλει τῷ παραλυτικῷ ἄφεισιν ἀμαρτιῶν δωρησάμενος ἠπιστεῖτο. ἔλεγον γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι· «τίς δύναται ἀμαρτίας ἀφιέναι εἰ μὴ ὁ μόνος ὁ θεός;» 6.5 εἶτα, ἐπειδὴ τὸ ἀφανὲς καὶ προηγουμένον ποιήσας ἐλάνθανε, κατὰ δεύτερον λόγον καὶ τὸ σῶμα ἰάσατο. εἶπε γὰρ αὐτῷ· «ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει.» 6.6 ὁρᾷς πῶς ταχέως οὗτος λέλυται ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ οὐ μόνον διὰ τῆς ἔξωθεν ἰάσεως λέλυται, ἀλλὰ καὶ τῶν τοσοῦτων ἀμαρτημάτων ἐλευθεροῦται. 6.7 ἔτι μὴν καὶ κήρυκα τῆς θεραπείας αὐτὸν ἀπέδειξε καὶ ὅλως τὰ γενόμενα αἰσθητῶς νοητῶν χάριν ἐγένοντο. 6.8 διὰ τοι τοῦτο ἀποστέλλονται καὶ οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν κατέναντι κώμην καὶ λούουσι τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον κατὰ τὰ κελευσθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. 6.9 τοῦτο δὲ ὅλως γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ καὶ ἡ τοῦ Ἰακώβ προφητεία. εὐλογῶν γὰρ τοὺς δώδεκα πατριάρχας φθάσας εἰς τὸν Ἰούδαν προφητεύει καὶ θεῖα ῥήματα φθέγγεται. 6.10 ἄκουε γὰρ αὐτοῦ λέγοντος· «δεσμεύων» γὰρ «πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ.» 6.11 καὶ ὅλως τὰ λεχθέντα ἅπαντα εἰς τὸν Ἰούδαν εὐρήσεις εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ σωτῆρος προφητευόμενα. δύναται γὰρ ὁ φιλομαθὴς κατ' ὀλίγον ἀναγινώσκων νοῆσαι τὰ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα. 6.12 ἵνα δὲ μὴ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν διηγησώμεθα, ἀκούσωμεν τοῦ ἀποστόλου λέγοντος· «πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰουδα ἀνατέταλκεν ὁ κύριος ἡμῶν.» 7.1 Διὰ τοῦτο γοῦν ἐγένοντο τὰ γενόμενα, ἵνα τὸν δημιουργὸν διὰ τῆς ἑαυτοῦ λειτουργίας φανερόν ποιήσωσι. 7.2 τίς γὰρ θεασάμενος ναῦν ἄριστα εὐθυνομένην οὐκ ἔννοϊαν δέχεται κυβερνήτου; ἄρμα δὲ καλῶς διαβαῖνον καὶ τεχνικαῖς ἡνίκαις φερόμενον οὐκ ἔννοεῖ τὸν ἡνιοχούοντα; εἰ οὖν ἐπὶ τῶν ἐν χερσὶ τοιαῦτα, τί ἂν εἴποιμεν ἐπὶ τῶν τοῦ σωτῆρος παραδόξων; 7.3 ὀρώμεν γὰρ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὰ φοβερὰ καὶ παράδοξα· οἷον θαλάσσης τὰς τρικυμίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ προσαρασσόντων ἀνέμων τὰς κινήσεις, ἡλίου τε τὸν κύκλον καὶ σελήνης τὸν δρόμον καὶ τῶν ἀστέρων τὴν σύνθεσιν. 7.4 τίς δὲ οὐκ ἐφοβήθη, ὅτε «τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω,» ὅτε ὁ ἥλιος οὐ φέρων τὸ τολμηθὲν φόβῳ τὸ φῶς ἔστειλεν, ἢ ὅτε «αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ τὰ μνημεῖα ἠνέωχθησαν» καὶ οἱ ἐναποκείμενοι ἀνέστησαν καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐφοβήθησαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ; διὸ καὶ ἄκοντες ὠμολογοῦν ὅτι «ἀληθῶς θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.» 7.5 καὶ ὅλως «τὰ πλείονα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφοις ἐστί.» «χίλια» γὰρ «χιλιάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ αἰνοῦντες καὶ μύρια μυριάδες λειτουργοῦσιν αὐτῷ.» 7.6 ἐπιγνώμεν οὖν καὶ ἡμεῖς τὸν εὐεργέτην. δοξάσωμεν τὸν πατέρα σὺν υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι· μίαν θεότητα ὁμολογήσωμεν. 7.7 τοῦ ἀμαρτάνειν παυσώμεθα. τῶν πτωχῶν μνημονεύσωμεν. ἡ φιλαδελφία μενέτω. τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. 7.8 οὕτω γὰρ διάγοντες βασιλείαν οὐρανῶν κληρονομήσωμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.